

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 653/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bližšie neoznačenými rozhodnutiami „*správnych orgánov*“ a „*súdov*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) bližšie neoznačenými rozhodnutiami „*správnych orgánov*“ a „*súdov*“.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sťažnosť podáva „za účelom umožnenia nápravy chýb a nezákonných postupov, ktorých sa správne orgány dopustili nedôsledným, neobjektívnym a nezákonným šetrením dopravnej nehody porušovaním mojich základných práv“.

Sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu, oddelenia bezpečnosti cestnej premávky v Košiciach II (ďalej len „OR PZ ODI“) o priestupku sp. zn. ORP-P-329/ODI-III-2002 z 11. septembra 2002 (ďalej len „rozhodnutie o priestupku“) uznaný za vinného zo spáchania dopravného priestupku.

O návrhu sťažovateľa na obnovu konania rozhodol OR PZ ODI rozhodnutím sp. zn. ORP-P-329/ODI-III-2002 z 29. januára 2003 (ďalej len „rozhodnutie o obnove konania“) tak, že obnovu konania nepovolil.

O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu o obnove konania rozhodlo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) rozhodnutím sp. zn. KRP-41-1/DI/1-2003 z 15. apríla 2003 (ďalej len „rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia o obnove konania“) tak, že rozhodnutie o obnove konania potvrdilo.

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 25 S 3/2003 z 27. júla 2005 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou napádal rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia o obnove konania.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 3 So 2/2006 z 23. mája 2007 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Sdo 75/2007 z 21. februára 2008 (ďalej len „rozhodnutie najvyššieho súdu“) dovolacie konanie zastavil.

Zároveň sťažovateľ podal „podnet za zneužitie právomoci verejného činiteľa dňa 04.07.2008 za protiprávny postup pri objasňovaní a vydaní rozhodnutia o priestupku zodpovedného za OR PZ ODI Košice kpt. [REDAKOVANÉ] na Okresnú prokuratúru Košice, Moyzesova 5.

Riaditeľ OR PZ ODI Martin oznamuje dňa 02.05.2008 postúpenie podnetu na zneužitie právomoci verejného činiteľa ppráp. [REDAKOVANÉ] na Úrad inšpekčnej služby v Banskej Bystrici.

Oznámenie na zneužitie právomoci verejných činiteľov bolo prokuratúrou odložené, so zdôvodnením, že trestné stíhanie z dôvodu premlčania trestného stíhania je neprípustné. Z tohto dôvodu sa prokuratúra skutkami nezaoberá.“

Sťažovateľ žiadosťou z 8. januára 2009 znovu požiadal o obnovu konania. OR PZ ODI rozhodnutím o nepovolení obnovy konania sp. zn. ORP-P-217/1-ODI-1-2009 z 20. júla 2009 (ďalej len „rozhodnutie o nepovolení obnovy konania“) rozhodlo tak, že obnovu konania nepovolilo.

Krajské riaditeľstvo sp. zn. KRP-145-6/DI-1-2009 z 18. decembra 2009 (ďalej len „rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia o nepovolení obnovy konania“) rozhodnutie o nepovolení obnovy konania potvrdilo.

Sťažovateľ podal 8. februára 2010 návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým napádal rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia o nepovolení obnovy konania.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 S 33/2011 z 24. apríla 2013 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu 2“) žalobu zamietol.

Najvyšší sud ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžd 22/2013 z 12. augusta 2014 (ďalej len „rozhodnutie najvyššieho súdu 2“) rozhodnutie krajského súdu 2 potvrdil.

Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu 2 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sdo 3/2015 zo 14. apríla 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že dovolacie konanie zastavil.

Sťažovateľ v sťažnosti rekapituluje svoju skutkovú argumentáciu prezentovanú v priestupkovom konaní, v konaniach o obnovu konania pred správnymi orgánmi a v konaniach o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov pred všeobecnými súdmi.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „obdržal od zamestnávateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zamietavú odpoveď na žiadosť vo veci vyrovnania mzdy v dôsledku pracovného úrazu s odkazom na priloženú kópiu Rozhodnutia o priestupku ORP-P-329/ODI-III-2002 zo dňa 11.09.2002...“. A zdôrazňuje, že „[p]ri autonehode som utrpel ťažký pracovný úraz a snahou zamestnávateľa bolo 100 % vyvinenia sa zo zodpovednosti zo škody na zdraví. Obsah predmetnej zápisnice nemá právnu podstatu pre posúdenie dopravnej nehody a miery zavinenia. V nej sú zneužitú osobné a pracovné údaje, vzorové podpisy určeného podozrivého T. Partilu, ktoré mal k dispozícii zamestnávateľ Stavoindustry Liptovský Mikuláš...“.

V súvislosti s lehotou na podanie sťažnosti sťažovateľ uvádza, že „[n]a základe uznesenia 2Sdo/3/5015 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.04.2015, doručené 07.05.2015 podávam v zákonnej lehote sťažnosť na ústavný súd z dôvodu nápravy nezákonných postupov správnych orgánov za účelom objektívneho a spravodlivého vyšetrenia dopravnej nehody s určením miery mojej zodpovednosti za dopravnú nehodu“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím správnych orgánov ako aj súdov porušené bolo.“

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie súdov a vec vracia OR PZ ODI Košice na ďalšie konanie na základe práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa do 30. júna 2016 na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a od 1. júla 2016 ustanovenia Civilného sporového poriadku.

Podľa § 57 ods. 2 OSP v znení účinnom v čase doručenia sťažnosti (8. júl 2015) lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Sťažovateľ za deň, v ktorom došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (lehoty dvoch mesiacov), označuje 7. máj 2015, deň v ktorý mu bolo doručené napadnuté rozhodnutie (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 3/2015 zo 14. apríla 2015), a to 7. máj 2015.

Ústavný súd zistil (overil), že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť tak, ako to uvádza aj sťažovateľ, 7. mája 2015. Posledný deň lehoty na podanie sťažnosti

pripadol na 7. júl 2015 (utorok). Sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu osobne do podateľne až 8. júla 2015 (streda), teda po uplynutí lehoty dvoch mesiacov.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016